

Żywiołak, Dzień ósmy

mrok najjaśniejszy
straszna oktawa
pierwsze już lico białe przy ziemi
drugie śmiertelne odlicza kroki
idźmy za nimi
nic nie odmieni

kochałeś wiatr
kochaj umarłą
wciąż Boże Ciało z góry spoziera
przeciw urokom promień uparty
śmiech ciał
gdy śmierć sponiewiera

pragnij mnie cała
pieść nietrwała
ludzkie co kształty przybiera
subtelne ciebie owali mych oczu
patrz jak umiera

więc kochaj mnie nieprzytomnie
bym mogła znowu powrócić
na skrzydłach wieczności przylecieć
się zatracić w tobie
więc kochaj mnie nieprzytomnie
by ci się mogła opierać
na skrzydłach wieczności przylecieć
i w twych ramionach umierać

umierać
umierać
umierać

--

Utworu "Dzień ósmy" pochodzi z płyty "Wendzki sznyt!"
Utwór to opracowanie wiersza "Rok nieistnienia" Bolesława Leśmiana,